

det jo saaledes, at naar en General vinder et Slag, saa tilregnes ogsaa de Fejl, han har begaaet, ham som Dyder, men taber han Slaget, saa vil det, at Slaget er tabt, selv om han har disponeret rigtigt i 99 af 100 Tilfælde, falde over ham med hele sin Vægt, og man vil ikke tilregne ham de Fortjenester, han i Virkeligheden har. Venstrereformpartiet deler ikke i nogen Maade denne Krigsmoral. Konseilspræsidenten har sejret politisk, men er mere end nogen anden bleven sørgelig skuffet af Forbryderen Alberti. Men naar et Medlem af det andet Ting i et Blad, der læses i Udlandet, skildrer Konseilspræsidenten som en Tartuffe — ja, en saadan Sammenligning drages der virkelig — som en ren Djævel i Menneskeskikkelse, som en Hykler og Bedrager, naar han viser sin højere Intelligens og Patriotisme ved i den Grad at tage Skandalen i Partipolitikens Tjeneste, at han kan skrive noget saadant, saa vidner det om, at noget er galt fat i vort Samfund, at der er noget, som maa rettes. Ikke fordi Konseilspræsidenten ikke vil kunne bære den Slags Beskyldninger, men at der i det hele taget kan føres den Slags Journalistik viser, at der er noget raadent i vort Samfund, noget, som maa rettes ved fælles Bestræbelser, hvis det i det hele taget skal lykkes at faa Arbejdsfred her i Landet. Den Slags Journalistik bør derfor mødes med alle rettænkende Menneskers dybeste Foragt. For Venstrereformpartiet staaer den ogsaa kun som et Tidens Tegn, men er i øvrigt ganske uden Virkning.

Vi se saaledes paa det, at hvad der her er hændet den højterede Konseilspræsident: at han har haft det Uheld at have en Forbryder ved sin Side, det kunde lige saa vel være hændet enhver anden, og det er jo ogsaa for Eksempel hændet det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) i den Tid, han var Konseilspræsident. Men det vilde være urimeligt af den Grund at lægge det ærede Medlem fra Højrup noget som helst til Last. Derfor staaer til Trods for alle de ondsindede Angreb, der i denne Tid ere haglede ned over Konseilspræsidenten, hans personlige Hæderlighed usvækket for os, vor Tillid til ham er ogsaa usvækket — heldigvis er dog det Ord Tillid endnu ikke gaaet ud af det danske Sprog —, og vi ere glade ved at se i hans Manifest til sine Vælgere, at han ikke agter at trække sig tilbage fra det politiske Liv, men fremdeles vil vie Demokratiet sine Kræfter. Der vil i Fremtiden blive Brug for alle gode

Kræfter i Befolkningen. Der er meget, der skal bødes, og jo mere reelt vi i Fællesskab her kunne gaa til Handling, jo mindre Agitationsstøv der hvirvles op, og jo mindre der søges slaaet politisk Mønt af Skandalen, desto lettere ville vi selv komme over Ulykken, desto lettere genrejses og opretholdes den Respekt i Udlandet, som dette hidtil har næret for vort Folk.

Jeg nævner ikke dette for at fritage Venstre eller Regeringen for Ansvar og Kritik, men fordi vi have set, at Skandalen skal udnyttes i politisk Øjemed saa godt, som det lader sig gøre. Jeg ved jo, at naar mit Foredrag er sluttet, vil man skruer sig op til Indignationens største Højde, og det vil baade tordne og lyne her i Salen. Jeg siger det, fordi det er min inderlige Overbevisning, at skal der blive til at være i dette Land, skal der blive Arbejdsfred, saa maa dette høre op, saa maa og bør Skandalen ikke benyttes i Partipolitikens Tjeneste. For Folkets og Landets Skyld maa det ikke ske, men heller ikke for de politiske Partiers Skyld, som ikke paa nogen Maade ere tjente med, at man indbyrdes trækker Forbrydelsens Pjalter frem af Snævset for at smide dem i Hovedet paa hinanden.

Med Hensyn til det egentlig storpoltiske i Situationen, da vil jeg gerne sige dette, at nu er det jo en selvfølgelig Sag, at Parlamentarismens Modstandere fiske i rørt Vand. Det er jo ikke at undres over. Der virkes baade i det skjulte og i det aabenbare for at komme det parlamentariske System til Livs. Man skulde tro, at det parlamentariske System ikke havde svaret til Forventningerne. Jeg tror dog, at der derpaa kan svares et bestemt Jo. For at bevise dette, som det i en Hast lader sig gøre, skal jeg bare nævne, at siden 1901 er der i Kraft af det parlamentariske Styre gennemført det rigeste sociale Lovgivningsarbejde, som nogen lignende Periode i vort parlamentariske Liv kan opvise. Store principielle Spørgsmaal ere løste. Der er gennemført Princippet om Indkomst- og Formueskat med stigende Skala, der er gennemført almindelig kommunal Valgret, der er gennemført en Række Arbejderforsikringslove og andre humane Love, som tilsammen, naar de Udgifter, som de paalægge Landets Borgere, tælles op, dreje sig om et meget betydeligt Antal Millioner. Naar vi se paa dette og sammenligne det med de guldne Tider i Fortiden, hvor de samme parlamentariske Betingelser ikke vare til Stede for saadanne